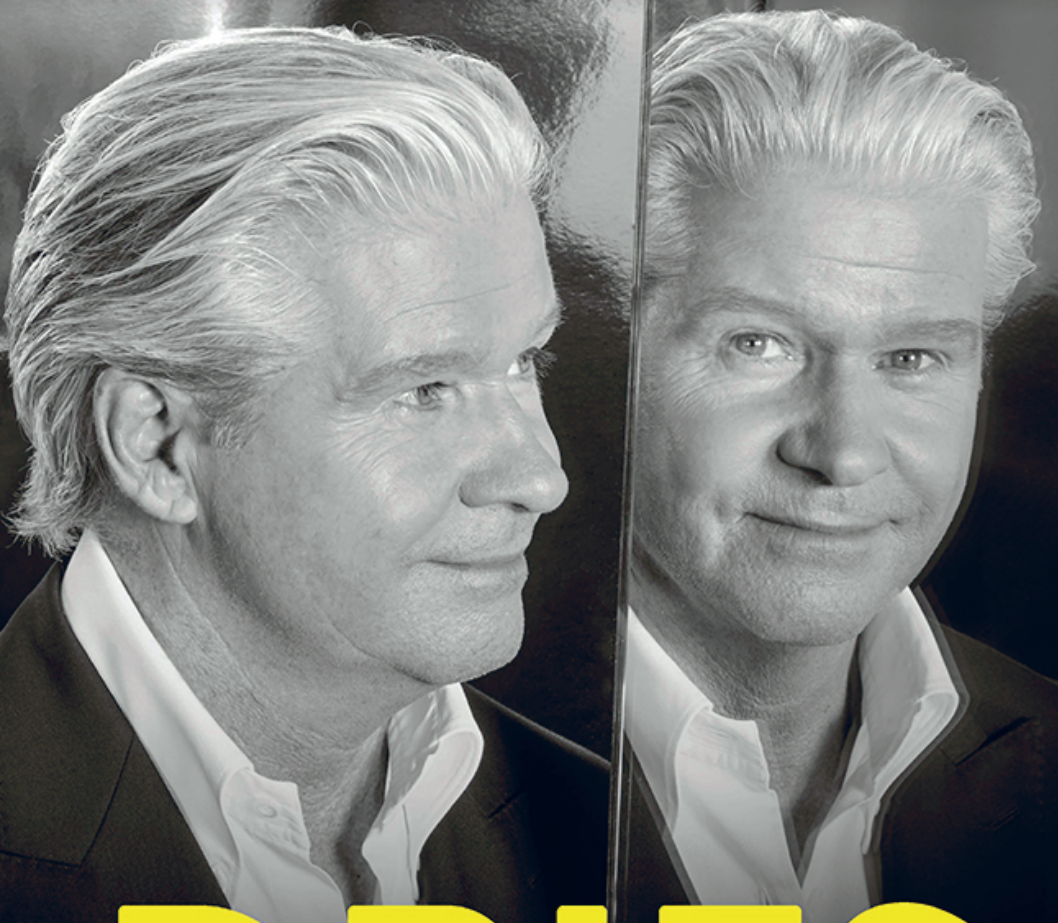

DRIES ROELVINK

DRIES

Het waanzinnige levensverhaal
van een gewone Amsterdamse jongen

AUTOBIOGRAFIE

Voorwoord

Als ik in de spiegel kijk, is het vaak net alsof ik iemand anders zie. Ik ben Dries Roelvink geworden, een bekende zanger en een soort mediapersoonlijkheid. Maar ooit was het de bedoeling dat ik voetballer zou worden, toch? Ik doe wel eens mee aan een partijtje voetballen met de plaatselijke jeugd op het strand van Bergen aan Zee en pas dan voel ik me opeens weer helemaal mezelf. Even niet Dries Roelvink. En op die momenten vraag ik me af of ik mezelf weer écht terug zou kunnen vinden als ik een jaar lang niet meer zou optreden, niet meer op radio of tv zou zijn en niet meer op de sociale media mijn hele leven als in een reallifesoap voorbij zou laten komen.

Hoe zou ik me dan voelen? Bij alles wat er de afgelopen vijfendertig jaar op mijn pad kwam, dacht ik: hoe zou Dries Roelvink dit aanpakken? Of: wat zou hij hier op antwoorden? Eigenlijk weet ik niet meer precies wie ik zelf ooit was.

Nu ik dit opschrijf besef ik pas goed dat dit misschien moeilijk te begrijpen is. Maar ooit was ik een jongen met een hekel aan school en dus liep ik dag en nacht met een bal aan mijn voet door de Pijp. Van het ene naar het andere pleintje, altijd op zoek naar vriendjes die een partijtje wilden voetballen. De meesten voetbalden niet graag tegen mij, want ik was te fanatiek en wilde altijd winnen.

Toen was ik nog honderd procent mezelf, en ik trok me niets aan van wat een ander van mij vond. Ik had een droom

en die ging ik waarmaken. 's Zomers speelde ik op m'n veertiende jaar al schijnbaar moeiteloos mee met de volwassen mannen van het campingelftal. In wedstrijden tegen andere campings was ik vaak ook nog de beslissende factor. Maar toen ik op mijn negentiende eenmaal een profcontract had getekend bij FC Amsterdam verdween mijn discipline langzaam maar zeker en al snel werd ik 'de nachtbraker' genoemd, omdat ik veel te vaak in de cafés en discotheken rond het Leidseplein te vinden was.

Maar ook toen was ik nog steeds honderd procent mezelf en trok ik me niets aan van wat een ander van mij vond. Hoe anders is dat nu? Al jaren vraag ik me dagelijks af: Wat zou men ervan vinden? Schijnbaar heb ik nu steeds de bevestiging van mijn omgeving nodig. Al mijn plannen toets ik eerst bij wat 'kenners', mensen die ik vertrouw. Als zij mijn idee afkeuren, zet ik het niet door.

De afgelopen dertig jaar heb ik zeker twintig liedjes waar ik zelf niet helemaal achter stond opgenomen en uitgebracht, omdat andere mensen vonden dat ze goed bij me pasten. Ik heb te weinig mijn eigen mening doorgedrukt, en soms heb ik daar wel eens spijt van. Maar ik weet ook dat de Engelstalige powerballads die ik zelf zo mooi vind tijdens mijn optredens moeilijker te verkopen zijn. Dus pas ik me aan en breng het feestje waarvoor ik word ingehuurd. Toch ben ik dan niet helemaal mezelf, want dan kruip ik in de rol van Dries Roelvink de feestzanger.

De afgelopen twee jaar merkte ik wel dat ik weer dichter bij mezelf kwam tijdens het schrijven van mijn dagelijkse radiocolumns voor het programma van Sven Kockelmann. De eerste week vroeg ik nog aan de redactie of ze mijn stuk niet eerst even wilden lezen voor ik het live op Radio 1 zou voorlezen. Na twee dagen vonden ze dat al niet meer nodig en kreeg ik dus volledig vrij spel om te schrijven wat ik wilde. Als ik dan een uitzending terugluisterde hoorde ik Dries

Roelvink, maar die Dries Roelvink was ik zelf.

Tijdens het schrijven van dit boek is mijn hele leven nog eens aan me voorbijgetrokken. Ik probeerde me steeds te herinneren wie ik precies was voordat ik artiest werd. De conclusie is dat ik niet meer heel duidelijk het onderscheid kan maken tussen Driessie de talentvolle voetballer en de Dries Roelvink van nu. Wat ik wel weet, is dat ik het allemaal heb meegemaakt, en dat elke gebeurtenis en elke persoon in dit boek me heeft gemaakt tot de persoon die ik ben geworden. Het zijn belangrijke, grappige, verdrietige en mooie verhalen, opgeschreven zoals ik ze me herinner. En net als in herinneringen is het precieze moment in de tijd soms vervaagd, dus lees het vooral als een verzameling losse verhalen uit mijn leven. Als lezer weet je misschien na afloop wél wie Dries Roelvink is.

1

DE RUYSDAELKADE

In bijna elk artikel dat over mij is geschreven staat dat ik geboren ben in de Jordaan. In feite klopt dat ook wel, maar ik heb me nooit een echte Jordanees gevoeld aangezien mijn ouders vlak voor m'n tweede verjaardag naar de Pijp verhuisden. Een zus van mijn moeder woonde al jaren op de Ruysdaelkade 143, drie hoog en recht boven een bordeel. Zij liet mijn ouders weten dat de derde verdieping vrij zou komen. Een ruime driekamerwoning met een extra zolderkamer die ook als slaapkamer gebruikt kon worden, vertelde ze. Dat er precies op dat stukje Ruysdaelkade al zo'n honderd jaar in wel acht panden prostitutie werd bedreven weerhield mijn ouders er niet van om er te gaan wonen. De halve woning in de Lelystraat in de Jordaan waar ze met mijn twaalf jaar oudere zus Coby woonden werd na mijn geboorte echt veel te klein.

Je wordt gevormd door de mensen waar je mee opgroeit. Als kind zwierf ik veel op straat en kreeg ik veel indrukken mee van dat bedrijvige stukje Ruysdaelkade tussen de Jan Steenstraat en de Govert Flinckstraat. De Pijp was toen nog een echte arbeiderswijk, niet te vergelijken met de trendy buurt die het nu is geworden. In die tijd bevond zich op de ene hoek het café van tante Anne en op de andere hoek de kroeg van ome Joop. Tante Anne was getrouwd met Nico, een hoogopgeleide man uit het Gooi. Eigenlijk hoorde hij helemaal niet in onze buurt thuis, maar hij paste zich snel

aan omdat hij nou eenmaal erg gek op Anne was. Nico zat in het café vaak formulieren van de sociale dienst in te vullen voor cafébezoekers die bang waren dat hun uitkering zou worden stopgezet als ze een fout zouden maken bij het invullen van die papieren. Aan Nico kon je dit soort klusjes wel overlaten en dat werd natuurlijk erg gewaardeerd door de vaak onopgeleide buurtbewoners die meestal ook nog met een alcoholprobleem kampten. Op nog een andere hoek, bij café Jan Steen, kwamen vaak jongens uit de – hoe zal ik het eens noemen – ambulante handel. Zo nu en dan zag ik dat daar iemand naar buiten werd geslagen, soms zelfs dwars door het raam.

Met Gerrit Bos, in die jaren het boegbeeld van de Jan Steenstraat, kon je afspraken maken. Maar als je hem in de maling probeerde te nemen, vocht hij het voor de deur met blote handen met je uit. Meestal kwam het echter niet zover, want met zijn een meter tweeënnegentig en honderdtien kilo schoon aan de haak, had je hem niet graag als tegenstander.

Ik kan me nog goed herinneren dat ik weer eens aan het voetballen was op het speelplaatsje in de Jan Steenstraat, ik was een jaar of acht. Toen ik de bal tegen een geparkeerde Mercedes schoot, zag ik de afdruk op het spatbord staan.

Een minuut later kwam de eigenaar uit een aangrenzend kantoorpand naar buiten lopen en vroeg me of ik dat had gedaan. Nog voor ik kon zeggen ‘Ja, per ongeluk’, had ik al een klets op mijn wang te pakken.

Jankend rende ik naar huis om het mijn vader te vertellen, maar toen Gerrit mij huilend langs het café zag lopen, riep hij naar me: ‘Hé kleine, wat is er aan de hand?’

Ik vertelde hem hakkeland wat er was gebeurd en waar ik op had gehoopt gebeurde: Gerrit stond op en liep met me mee naar het kantoor. Door het raam wees ik hem aan en Gerrit wenkte hem om te komen. Dapper kwam de in een

driedelig grijs kostuum geklede man naar buiten en vroeg met een iets bekakte stem: 'U bent zijn vader?'

'Nee,' antwoordde Gerrit, terwijl hij de man bij zijn stropdas pakte. 'Ik ben zijn vader niet, want dan had jij pas echt een probleem gehad.'

Ik zag de ogen van de kantoorbeambte langzaam uitpuilen.

'Luister lafaard, er worden hier geen kinderen geslagen, anders krijg je van mij een klap die je nooit van je leven meer vergeet!'

De man kon nog net ja knikken en is die dag twee uur eerder in een shocktoestand van kantoor naar huis gereden.

'En jij,' zei Gerrit tegen mij, 'gewoon rustig voetballen hier, en niet tegen auto's aan knallen, oké?'

Op z'n dooie akkertje wandelde hij daarna terug naar de Ruysdaelkade.

In de straat zat verder nog een verhuisbedrijf annex benzinepomp dat gerund werd door broer en zus Van Maanen. Er was een kleine autosloperij, waardoor er altijd wel een paar autowrakken op de kade stonden. Een kolenhandel met voor de deur een kolenschuit, waarop Henk Meeuwse de hele dag kruiwagens met steenkolen vol stond te scheppen. En een drukkerij waarin ik erg graag mocht rondhangen. Ik denk dat mijn liefde voor taal en schrijven daar ontstaan is. Ademloos kon ik als kind staan kijken hoe eigenaar Henk Koopmans z'n letterzetmachine installeerde. Ik stond aan de andere kant te wachten tot de heerlijk ruikende, versgedrukte geboorte- of verjaardagskaartjes met prachtige sierletters van de pers rolden.

Omdat ik nooit genoeg had aan het zakgeld dat ik elke vrijdagmiddag van mijn vader kreeg, ging ik al snel wat boodschappen doen voor de prostituees die op de kade werkten. Ik kreeg een lijstje mee, liep langs de bakker, de slager en de

kruidenier en als ik de boodschappen bij ze had afgeleverd kreeg ik daar één of twee gulden voor. Waarom die meiden zo schaars gekleed voor de ramen zaten wist ik niet precies. Soms kwam ik met een tas vol boodschappen terug bij het bordeel maar zag dan dat de gordijnen gesloten waren. Even later kwam er dan een meestal oververhitte man naar buiten. De gordijnen gingen weer open en dan kon ik de boodschappen afgeven. Op een dag – ik moet toen een jaar of acht zijn geweest – vroeg ik toch eens aan mijn moeder wat er zich achter die gesloten gordijnen afspeelde.

‘Dan wordt er gedanst, jongen,’ zei m’n moeder toen met een stalen gezicht. ‘Die mannen komen binnen en krijgen dan een dansles.’

Ik heb dat zeker twee jaar echt geloofd en mijn moeder heeft me daar later vaak nog om uitgelachen.

Op zomeravonden zaten mijn ouders nog vaak tot ’s avonds laat op het balkonnetje en zagen dan onder zich een heel peloton mannen nerveus over de kade ijsberen omdat ze niet konden kiezen bij welke dame ze naar binnen zouden gaan. De term ‘BN’er’ bestond begin jaren zeventig nog niet, maar mijn ouders herkenden soms wel mannen die toen regelmatig op tv verschenen. Als zo’n tv-personality dan tot zijn grote schrik op de kade een kennis van hem tegenkwam ontstonden er wel eens zeer ongemakkelijke gesprekken, waar mijn ouders – die vanaf hun balkonnetje alles prima meekregen – erg om konden lachen.

Mijn moeder had inmiddels zelf ook een manier gevonden om iets aan de meiden te verdienen. Op de nabijgelegen Albert Cuypmarkt had zij met een damesmodehandelaar afgesproken dat ze kleding in consignatie mocht meeneemen. Met een grote tas vol sexy rokjes of jurkjes liep mijn moeder over de Ruysdaelkade en verkocht de kleren voor een tientje meer dan zij ze op de markt had gekocht. Sommige prostituees kwamen bij ons boven op driehoog de kle-

ding doorpassen en dan moest ik natuurlijk van mijn moeder naar de achterkamer. Toch probeerde ik soms een glimp op te vangen van die verkleedpartijen. Af en toe hoorde ik de meiden hun hart uitstorten bij mijn moeder. Ze vertelden dan bijvoorbeeld dat ze van hun vriend eigenlijk geen kleding mochten kopen. ‘Dus als hij ernaar vraagt dan heb ik deze jurk van u gekregen hoor, tante Alie.’

‘Natuurlijk meid,’ zei m’n moeder, ‘van mij hoort hij niets.’

Ik kan me nog goed herinneren dat mij als jongen van tien een gevoel van medelijden bekreop toen er op een namiddag een Jaguar voor de deur stopte die twee keer toeterde. Nelly, een meisje van ongeveer twintig, kwam snel het bordeel uit lopen en stapte bij haar vriend in die auto. Ik zag dat zij hem een stapeltje geld gaf dat hij in zijn binnenzak stopte, waarna hij met piepende banden de kade af reed. De geur van verbrand rubber bleef achter.

Het waren dus misschien wel te wijze lessen die ik als kind leerde op de Ruysdaelkade. Hoewel ik er niet veel last van ondervonden heb, durf ik wel te beweren dat het voor een kind absoluut niet goed is om boven een bordeel op te groeien. Zo rond mijn achttiende wisselde ik wel heel gemakkelijk van relatie en besepte ik niet goed dat ik daar soms meisjes pijn mee deed. En ik ben tot een paar jaar geleden niet altijd de meest trouwe partner geweest. Dat moet toch ergens vandaan komen...

2

SPIJBELEN

Eigenlijk begon mijn schooltijd meteen helemaal verkeerd en is dat ook nooit meer goed gekomen. Ik weet het nog precies: hand in hand met mijn moeder en zus liep ik over de kade naar de Ruysdaelschool. Ik was pas vijf jaar, maar voelde dat er iets heel vervelends ging gebeuren. Ik kreeg bij binnenkomst een handje van de juf en ik zag allemaal wildvreemde kinderen om me heen van wie sommigen spontaan begonnen te janken. Mijn zus probeerde me af te leiden met een doos met houten blokken. Opeens rinkelde er een doordringende bel, ten teken dat de ouders afscheid moesten nemen. Ik kreeg een paar kusjes van mijn moeder en zus en ze zeiden dat ik lief moest gaan spelen en goed naar de juffrouw moest luisteren. Ik barstte in tranen uit toen de deur van de klas dichtging en ik alleen achterbleef met al die kinderen die ik niet kende en die mevrouw naar wie ik goed moest luisteren. Wat waren mijn moeder en mijn zus Coby gemeen! Hoe konden ze mij hier zomaar alleen achterlaten? Ik was het eerste halfuur ontroostbaar en net toen de juffrouw mij wat tot bedaren had gebracht zag ik door het kleine raampje van de deur in een flits het gezicht van Coby, die haar hoofd snel weer wegtrok toen ze zag dat ik haar had ontdekt.

Veel later vertelde ze me: 'Je was zo verdrietig, ik kon het niet over m'n hart verkrijgen om weg te gaan.'

Na de slechte start op de kleuterschool kreeg ik op de

basisschool in hetzelfde pand toch wat meer plezier in leren. Mijn rapporten waren redelijk goed met vaak een zeven voor rekenen en taal, voor aardrijkskunde en geschiedenis meestal een acht en voor lichamelijke oefening zelfs een negen. In de zesde klas, nu groep acht, kwam uit de Cito-toets dat ik de havo wel aan moest kunnen, maar ik wilde liever mee met m'n beste vriendje naar een LTS op de Postjesweg. Mijn ouders hadden hun bedenkingen, want ik had nog nooit een spijker in de muur geslagen en ze vonden het jammer dat ik niet voor de havo of mavo koos. Maar na overleg met de hoofdmeester van de Ruysdaelschool stemden ze er dan toch maar mee in dat ik naar die LTS zou gaan.

Dat bleek een grote fout, want vanaf dag één haatte ik die school. Ik kreeg een donkerblauwe overall aan met nummer E13 op m'n borst. Ik voelde me net een gevangene en er zaten helemaal geen meisjes in de klas, alleen maar jongens die graag timmerman of loodgieter wilden worden. Ik werd er doodongelukkig en na drie weken begon ik te spijbelen. Mijn vader maakte keurig elke ochtend mijn broodtrommeltje klaar en zwaaide me vanaf het balkon uit tot ik de bocht om verdween, de Roelof Hartstraat in. Daar zette ik mijn fiets aan de kant en liep naar het huis van m'n vaste vismaatje Henk Vos die daar net om de hoek woonde. Henk was drieënzeventig en de buurtbewoners waren inmiddels gewend om mij naast hem te zien zitten vissen op de Ruysdaelkade. We voerden mooie gesprekken, ook al was ik pas dertien en Henk zo veel ouder. Hij wist dus als geen ander dat ik een hekel had aan de technische school, maar was het niet eens met mijn strategie om dan maar te spijbelen en de hele dag bij hem rond te hangen. 's Morgens liet hij me met veel tegenzin binnen en keek me dan bedenkelijk aan. Henk vertelde me vaak dat zijn vrouw en hij zich schuldig voelden tegenover mijn ouders omdat ze mij onderdak gaven terwijl ik eigenlijk naar school moest. Henk wist niet goed

wat hij ermee aan moest, want als hij het aan mijn ouders zou vertellen voelde dat voor hem alsof hij mij verraadde.

Omdat het mij ook wel wat ging vervelen om elke ochtend bij die twee oudere mensen boven te zitten kaarten of ganzenborden, vroeg ik op een middag aan Henk of hij zin had om met mij een balletje te gaan trappen in het Sarphatipark. Ik speelde op dat moment bij de junioren van DWS en ik werd ook al regelmatig door de KNVB geselecteerd voor een van hun jeugdelftallen. Henk had mij ooit tijdens het vissen verteld dat hij keeper was geweest bij Germanicus, de plaatselijke voetbalclub van Coevorden.

Na een beetje doorzeuren en onder protest van zijn vrouw liep Henk mee naar het park waar ik voorstelde dat hij op doel moest gaan staan zodat ik een penalty kon nemen. De witte leren bal die ik altijd bij me had was wat zwaarder geworden door het vochtige gras en ik legde hem secuur op de penaltystip neer op elf meter van het doel. Henk stond in zijn grijze colbertje klaar onder de lat en ik nam een lange aanloop. Ik schoot zo hard als ik kon en de bal zou vlak langs zijn hoofd als een granaat het doel in zijn gevlogen, als Henk niet net op tijd nog met z'n rechterhand de bal uit het doel probeerde te tikken. Hij schreeuwde het uit, en ik zag meteen dat zijn pink er heel vreemd bij hing. Een vrouw die met haar hondje door het park liep, zag dat Henk stond te springen van de pijn en kwam even kijken wat er aan de hand was. 'Uw pink is gebroken, meneer,' zei ze beslist, en dat dacht ik zelf natuurlijk ook al. Ze stelde voor om ons even met haar auto naar het ziekenhuis te brengen. In het OLVG werd inderdaad een gebroken pink bij Henk geconstateerd.

'We gaan uw pink straks rechtzetten,' hoorde ik een arts tegen Henk zeggen, 'maar vertel eerst eens hoe dit gebeurd is.'

Henk keek mij aan en schoot in de lach want hij schaam-

de zich een beetje. ‘Dokter, ik was de keeper en Driessie hier nam een penalty die ik probeerde tegen te houden en toen kwam de bal precies op mijn pink.’

‘Tja, dat kan gebeuren als je met je kleinzoon wilt voetballen,’ zei de arts.

Aan het spijbelen kwam kort daarna een einde omdat mijn school natuurlijk contact zocht met m’n ouders. Er volgde eerst een boete van 50 gulden en daarna nog een van 150 gulden. Maar ook dat zorgde er niet voor dat ik naar school ging. Radeloos vroeg mijn vader een gesprek aan bij het Bureau Leerplicht in de Korte Tolstraat, waar we een ambtenaar vertelden dat ik een vreselijke hekel had aan die school en waarschijnlijk toch in het betaald voetbal terecht zou komen.

‘Ik krijg hem er met geen mogelijkheid naartoe,’ voegde mijn vader er nog aan toe. Twee weken later kregen we bericht thuis: Ontzegging van de laatste twee jaar leerplicht.